

Arrest

nr. 146 812 van 29 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. L. BROCORENS loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 10 september 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.
- 1.2. Op 25 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.3. Bij arresten nr. 76 497 en 76 498 van 5 maart 2012 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.
- 1.4. Op 30 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.5. Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.
- 1.6. Op 5 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.7. Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.8. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.
- 1.9. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.
- 1.10. Op 18 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.11. Bij arrest nr. 115 760 van 16 december 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.
- 1.12. Bij arrest nr. 115 761 van 16 december 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.
- 1.13. Bij arrest nr. 115 812 van 17 december 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.
- 1.14. Op 21 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.15. Op 27 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.16. Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 21 januari 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.
- 1.17. Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.18. Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod.

1.19. Op 5 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006

Meester Vrijens stelt in het verzoekschrift dat betrokkenen weldra een kopij van hun identiteitsdocumenten zouden nasturen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt echter dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet vervuld zijn op het ogenblik van indiening van de aanvraag: “uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr 70 705 d.d. 25.11.2011 en zie ook Raad Van State arrest nr 214 351 d.d. 30.06.2011)

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

1.20. Op 5 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste en tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen betreffen de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

***o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°** van de wet van **15 december 1980**, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

***o 4°** de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft op 10.09.2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 07.03.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.03.2013) werd per aangetekend schrijven dd.21.03.2013 betekend aan betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

Door de verwerende partij wordt een exceptie opgeworpen houdende de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissingen, gezien het feit dat er onvoldoende verknochtheid bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

De advocaat van de verzoekende partij, op voormelde opgeworpen exceptie gewezen ter terechtzitting, neemt geen standpunt in betreffende de samenhang.

De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 5 september 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zij geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (bijlages 13), niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De opgelegde bevelen zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten daar zij niet in het bezit zijn van een geldig visum en vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van de opgelegde bevelen geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden genomen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede en derde, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de beslissing van 5 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel onontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 5 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De opgeworpen middelen in het verzoekschrift zullen dan ook enkel besproken worden voor zover zij betrekking hebben op de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hierna “de bestreden beslissing”.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen wijzen erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de redactie van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou blijken dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en menen dat dit niet correct is, dat nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vermeld staat dat de vreemdeling het identiteitsdocument bij de initiële aanvraag dient te voegen, dat tot zolang er geen beslissing is genomen de personen die een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend de mogelijkheid hebben hun initiële aanvraag te vervolledigen, dat alle naderhand gevoegde documenten dan ook integraal deel uitmaken van de initiële aanvraag. Zij wijzen erop dat in de voorbereidende werkzaamheden bovendien wordt gesteld dat een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel onontvankelijk kan worden verklaard indien de identiteit onzeker is, dat *in casu* de identiteit van de verzoekende partijen geenszins onzeker is, dat de verzoekende partijen alhier in België reeds een asielprocedure hebben doorlopen, dat hun identiteit op geen enkel ogenblik werd betwist en dat indien de identiteit van de aanvrager genoegzaam bewezen is en er geen enkele reden is om te twifelen aan de verklaarde identiteit, de aanvraag onontvankelijk dient verklaard te worden.

Voorts menen de verzoekende partijen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door hun aanvraag af te wijzen omwille van het feit dat hun identiteit niet bewezen zou zijn – *qoud non* gelet op de verklaringen in de asielprocedure – de *in casu* prangende humanitaire situatie uit het oog verliest, dat er enerzijds de hoge graad van integratie van hen en hun kinderen is, waarbij zij alhier bijna 5 jaar ononderbroken verblijven met hun twee minderjarige kinderen die schoolgaand zijn, zij goed geïntegreerd zijn, de Nederlandse taal spreken, een sociaal netwerk hebben opgebouwd en uiterst werkbereid zijn en dat er

anderzijds de ernstige medische aandoening van de eerste verzoekende partij is, waarbij de diagnose 'hepatitis C, levercirrose en partale hypertensie' werd gesteld doch dat de Dienst Vreemdelingen zaken heeft geweigerd een medische regularisatieaanvraag ten gronde te onderzoeken omwille van het feit dat geen identiteitsdocumenten werden voorgelegd.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Daarnaast wordt gemotiveerd over de redenen waarom de stelling in hun aanvraag dat de verzoekende partijen weldra een identiteitsdocument zullen nasturen, niet aanvaard kan worden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoot" (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

3.5. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat tot zolang er geen beslissing is genomen de personen die een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend de mogelijkheid hebben om hun initiële aanvraag te vervolledigen en dat alle naderhand gevoegde documenten dan ook integraal deel uitmaken van de initiële aanvraag.

Immers, het weze herhaald, de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een *“ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”*. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 24 juli 2013, nr. 9788 (c); RvS 24 juli 2013, nr. 224.392). Gelet op het feit dat aldus de aanvrager moet beschikken over een identiteitsdocument op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, hebben de verzoekende partijen geen belang bij een betoog dat gegrond is op het voorleggen van een identiteitsdocument nadat de aanvraag reeds ingediend werd. Bovendien stelt de Raad vast dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen identiteitsdocument voorlag, wat door de verzoekende partijen niet wordt betwist, terwijl de bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager rust.

Bovendien stelt de Raad zich de vraag naar het belang bij het opwerpen van dergelijk argument, nu nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing, maar na het indienen van de aanvraag, identiteitsdocumenten hebben overgemaakt, hoewel de aanvraag dateert van 29 januari 2014 en stelt dat identiteitsdocumenten weldra zullen worden nagestuurd en de bestreden beslissing dateert van 5 september 2014.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partijen leggen noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. De verzoekende partijen leggen ook geen geldige verklaring af waarom zij vrijgesteld zouden zijn. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

In zoverre de verzoekende partijen erop wijzen dat hun identiteit geenszins onzeker is, dat zij in België reeds een asielprocedure hebben doorlopen, dat hun identiteit op geen enkel ogenblik werd betwist, wijst de Raad erop dat het niet betwist worden van de identiteit in de asielprocedure geenszins tot gevolg heeft dat hun identiteit niet onzeker zou zijn, en zeker niet dat hun identiteit bewezen is.

Gelet op het niet voorliggen van enige identiteitsdocument op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, wat door de verzoekende partijen niet wordt betwist, en gelet op wat bovenstaand uiteengezet wordt betreffende het feit dat hun identiteit tijdens de asielprocedure niet werd betwist, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat hun identiteit genoegzaam bewezen is en er geen enkele reden is om te twifelen aan de verklaarde identiteit.

3.7. Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij de *in casu* prangende humanitaire situatie uit het oog verliest, dat er enerzijds de hoge graad van integratie van hen en hun kinderen is, waarbij zij alhier bijna 5 jaar ononderbroken verblijven met hun twee minderjarige kinderen die schoolgaand zijn, zij goed geïntegreerd zijn, de Nederlandse taal spreken, een sociaal netwerk hebben opgebouwd en uiterst werkbereid zijn en dat er anderzijds de ernstige medische aandoening van de eerste verzoekende partij is, waarbij de diagnose ‘hepatitis C, levercirrose en partale hypertensie’ werd gesteld doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geweigerd een medische regularisatieaanvraag ten gronde te onderzoeken omwille van het feit dat geen identiteitsdocumenten werden voorgelegd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij er niet toe gehouden was een beoordeling te maken van de aangevoerde buitengewone omstandigheden en de gegrondheid, nu de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden en de aangevoerde elementen ten gronde niet aan de orde is daar de verzoekende partijen er niet in slaagden te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Zoals reeds aangehaald in punt 3.4. betreft het zich bevinden in buitengewone omstandigheden en het beschikken over een identiteitsdocument cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden. Gelet op bovenstaande vaststellingen, zijn de door de verzoekende partijen aan het verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de medische situatie van de eerste verzoekende partij niet dienstig.

3.8. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting documenten voorleggen met als doel hun identiteit te bewijzen, wijst de Raad er op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de aan het bestuur ter kennis gebrachte feitelijke gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3.9. De Raad stelt vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.10. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.11. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nergens in hun betoog verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing het voornoemde beginsel zou schenden.

In zoverre de verzoekende partijen de schending zouden wensen aan te voeren van het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.12. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

Het tweede middel is volledig gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing zodat, gelet op het gestelde in punt 2, voornoemd middel onontvankelijk is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER